

JFK-LBJ: Μια διπλή δολοφονία;

17^η Νοεμβρίου 2013

Όταν πριν ένα χρόνο πρωτο-ήρθα στο Τέξας, για να διδάξω στην Σχολή Δημοσίων Υποθέσεων του Πανεπιστημίου του Τέξας που φέρει την ονομασία του Lyndon Baines Johnson (γνωστού ως LBJ), έφερα μαζί μου μια πολύ συγκεκριμένη άποψη-προκατάληψη για τον άνθρωπο του οποίου το όνομα «φέρει» η νέα μου σχολή, καθώς και για τον ρόλο του στην δολοφονία του Κέννεντυ η οποία τον εκτόξευσε στον Λευκό Οίκο εκείνη την ζοφερή μέρα, σαν σήμερα πριν πενήντα χρόνια, στο Ντάλλας.

Σύμφωνα με την άποψη εκείνη, που στηρίχτηκε σε πηγές οι οποίες αργότερα αποτέλεσαν την βάση της ταινίας JFK του Oliver Stone, η ιστορία φαινόταν να γέρνει προς την εξής ερμηνεία: Ο Κέννεντυ είχε δημιουργήσει θανάσιμους εχθρούς σε δύο μέτωπα: (Α) Μεταξύ των Κουβανών εμιγκρέδων και της αμερικανικής μαφίας, οι οποίοι δεν του συγχώρησαν ότι αρνήθηκε να στείλει τον αμερικανικό στρατό να πνίξει την επανάσταση του Κάστρο (κάτι που κόστισε πολύ στην μαφία που ξάφνου έχασε τα καζίνο της στην Αβάνα). Και, (Β) μεταξύ των αμερικανικών ενόπλων δυνάμεων οι οποίες ήθελαν διακαώς να εισβάλλουν στο Β. Βιετνάμ, κάτι στο οποίο ο Πρόεδρος Κέννεντυ αντιστεκόταν σθεναρά.

Όσο για τον LBJ, σύμφωνα πάντα με την ερμηνεία αυτή, ήταν πιο «επιρρεπής» σε αυτές τις «επεμβάσεις», κάτι που απέδειξε, αφού έγινε Πρόεδρος, εγκρίνοντας την αποστολή εκατοντάδων χιλιάδων στρατιωτών στο Βιετνάμ. Σύμφωνα με αυτή την ερμηνεία, ο LBJ μπορεί και να ήξερε, ή να είχε προειδοποιηθεί, για την δολοφονία του Προέδρου του. Το γεγονός ότι, επί της Προεδρίας του, ασκήθηκε η πιο προοδευτική οικονομική και κοινωνική πολιτική στην ιστορία των ΗΠΑ, μειώνοντας κατά 50% το ποσοστό της φτώχειας και δίνοντας για πρώτη φορά πραγματικά δικαιώματα στους μαύρους της Αμερικής, ιδίως στον Νότο απ' όπου καταγόταν ο σκληροτράχηλος LBJ και μόνο ένας Τεξανός «ντόπιος» μπορούσε να επιβάλει αυτά τα δικαιώματα στους ρατσιστές Νότιους, κρινόταν (από αυτή την ερμηνεία) ως η προσπάθεια του LBJ να αντισταθμίσει την συμμετοχή του (άμεση ή έμμεση) στην δολοφονία του JFK καθώς και στις τραγικές απώλειες ανθρώπινης ζωής στο Βιετνάμ (τόσο μεταξύ Βιετναμέζων όσο και μεταξύ αμερικανών φαντάρων) για τις οποίες ευθυνόταν ο LBJ.

Αυτή ήταν η άποψη με την οποία κατέφτασα στην Σχολή LBJ, απ' όπου σας γράφω τούτες τις γραμμές. Τον χρόνο που μας πέρασε έχω μιλήσει με πολλούς ανθρώπους που έχουν στιγματιστεί, έχουν πληγωθεί, από εκείνα τα γεγονότα. Ανθρώπους που τα έζησαν από πολύ κοντά. Από το παράθυρο του γραφείου μου αενίζω την προεδρική βιβλιοθήκη του LBJ – ένα εντυπωσιακό κτήριο το οποίο περιέχει κάθε ένα «χαρτί», επίσημο και ανεπίσημο που είτε στάλθηκε στον Λευκό Οίκο είτε προήλθε από αυτόν, καθώς και όλες τις μαγνητοφωνημένες συνομιλίες του LBJ από το Οβάλ Γραφείο. Ως μέλος της Σχολής LBJ έχω πρόσβαση σε αυτά τα αρχεία τα οποία, βεβαίως, δεν έχω προλάβει (κι ούτε θα

προλάβω ποτέ) να μελετήσω ενδελεχώς. Από αυτά όμως που έχω δει και έχω ακούσει τους τελευταίους δώδεκα μήνες, μπορώ να σας πω ότι η αρχική μου άποψη, με την οποία ήρθα στο Τέξας, συγκρούεται με μια διαφορετική ερμηνεία. Την οποία θα σκιαγραφήσω, χωρίς να σημαίνει ότι είναι απαραίτητως η αληθής ερμηνεία, στις ακόλουθες γραμμές.

Η εναλλακτική ερμηνεία δεν διαφέρει από την αρχική (βλ. πιο πάνω) σύμφωνα με την οποία το Κέννεντυ είχε δημιουργήσει εχθρούς μεταξύ της Μαφίας, των αντι-Καστρικών Κουβανών, και του στρατού που ήθελε επέμβαση στο Βιετνάμ κόντρα στην θέληση του Κέννεντυ. Έτσι ήταν. Μάλιστα, στο Ντάλλας, την ώρα της δολοφονίας του, πράγματι υπήρξε μία ομάδα εκτελεστών αποτελούμενη από μαφιόζους και Κουβανούς. Δεν ήταν όμως η μόνη. Οι πηγές μου αναφέρονται σε τρεις διαφορετικές ομάδες παραταγμένες σχετικά κοντά μεταξύ τους στο μήκος της διαδρομής που ακολούθησε η προεδρική πομπή. Όσο για το κατά πόσον ο Κέννεντυ είχε εναντιωθεί στην μαζική αποστολή στρατευμάτων στο Βιετνάμ, εδώ υπάρχει κάτι το ενδιαφέρον: Για δεκαετίες η επίσημη θέση ήταν πως κάτι τέτοιο ήταν μύθος. Πως ο Κέννεντυ θα δεχόταν, τελικά, να στείλει στρατεύματα, όπως έκανε αργότερα ο LBJ, και πως απλά, μετά την δολοφονία του, επικράτησε η «ρομαντική» άποψη ότι ο JFK θα έκανε κάτι διαφορετικό – ότι θα είχε αποτρέψει την μετατροπή του Βιετνάμ σε πεδίο σφαγών. Τώρα ξέρουμε ότι αυτό δεν ήταν παρά μια παραποίηση της ιστορίας με στόχο την «μείωση» του δολοφονημένου Προέδρου και την ηθική «εξίσωσή του» με εκείνες τις δυνάμεις που αιματοκύλησαν το Βιετνάμ. Ως απόδειξη θα αναφερθώ στο σημείωμα που απέστειλε ο Στρατηγός Maxwell Taylor στο Αρχηγείο των Ενόπλων Δυνάμεων των ΗΠΑ στις 4 Οκτωβρίου του 1963 με το οποίο μεταφέρει στους συναδέλφους του την τελεσίδικη απόφαση του Προέδρου Κέννεντυ με τα εξής λόγια: «Όλος ο σχεδιασμός σας θα πρέπει να στοχεύει στην προετοιμασία των ενόπλων δυνάμεων για απόσυρση [σημ. από το Βιετνάμ] όλων των ειδικών δυνάμεων και του προσωπικού παροχής βοήθειας μέχρι το τέλος του ημερολογιακού έτους 1965».

Ως εδώ καλά. Η αρχική ερμηνεία ότι ο JFK δολοφονήθηκε, τουλάχιστον εν μέρει, επειδή, αντίθετα με τον LBJ, θα απέσυρε τον αμερικανικό στρατό από το Βιετνάμ, φαίνεται να επιβεβαιώνεται. Εκεί που διαφέρει η νέα ερμηνεία, που σας παρουσιάζω εδώ, αφορά σε ένα ακόμα πιο σοβαρό κίνητρο εκείνων που τράβηξαν στην σκανδάλη απ' ότι ήταν η «καούρα» τους να επιτεθούν στον Χο Τσι Μινχ. Η ερευνήτρια Heather Purcell έχει ανακαλύψει ένα σημαντικό ντοκουμέντο επ' αυτού: Στα αρχεία του LBJ, στην προαναφερόμενη βιβλιοθήκη, βρέθηκε «εμπιστευτικός φάκελλος ασφαλείας» με ημερομηνία 1961 όπου προβλέπεται ξαφνικό, απρόκλητο, πυρηνικό χτύπημα εναντίον της ΕΣΣΔ και της Κίνας ταυτόχρονα - το οποίο θα εξαπολύετο το 1963. Σύμφωνα με άλλα αρχεία, ο Κέννεντυ έγινε έξαλλος όταν έμαθε για αυτό το σχέδιο και διέταξε να σταματήσει αυτός ο «προγραμματισμός». [Σημειωτέον ότι τον καιρό εκείνο η ΕΣΣΔ διέθετε περί τα 80 πυρηνικά την ώρα που η Αμερική διέθετε πάνω από 3000. Έως το τέλος της δεκαετίας του 1960, η ισορροπία είχε επέλθει και το «πρώτο χτύπημα» είχε ξεχαστεί από το Πεντάγωνο.]

Σύμφωνα λοιπόν με αυτή την ερμηνεία, το Πεντάγωνο και η CIA βρέθηκαν αντιμέτωπες με τον JFK για μια σειρά θεμάτων το κορυφαίο εκ των οποίων δεν ήταν ούτε η Κούβα ούτε το Βιετνάμ αλλά η απρόκλητη πυρηνική επίθεση εναντίον της ΕΣΣΔ και της Κίνας εν έτει 1963. Βέβαια, τίποτα δεν είναι σίγουρο, καθώς όλα αυτά τα ζητήματα εξακολουθούν να καλύπτονται από ένα πέπλο σιωπής. Πρέπει όμως να σημειώσω το εξής αναμφισβήτητο γεγονός το οποίο μου το μετέφερε αυτόπτης μάρτυρας:

Μετά την δολοφονία του Κέννεντυ, το πτώμα του μεταφέρθηκε ευσπευσμένα στην Ουάσινγκτον, με το προεδρικό αεροπλάνο. Μάλιστα για να χωρέσει από την πόρτα το φέρετρο, αναγκάστηκαν να ξυλώσουν ένα κομμάτι του διαδρόμου και κάποια καθίσματα. Στο αεροπλάνο ταξίδεψαν η Τζάκι, ο LBJ με την γυναίκα του Lady Bird Johnson, άνδρες της ασφάλειας και, μεταξύ άλλων, ο Bill Moyers, εκπρόσωπος τύπου των JFK και LBJ. Μετά την απογείωση, και λίγο πριν ορκιστεί ο LBJ Πρόεδρος (ναι, η ορκομωσία έγινε εν πτήσει), ο Moyers είδε τον LBJ να κοιτά έξω από το παράθυρο του αεροπλάνου με το κάτω χέιλος του να τρέμει. Τον ρώτησε τι σκεφτόταν. Τότε ο LBJ του απάντησε ως εξής: «Αναρωτιέμαι αν οι πύραυλοι πετάνε αυτή την στιγμή.»

Εν κατακλείδι, σύμφωνα με αυτή την ερμηνεία, ο LBJ προέβη στην εξής συμφωνία με το Πεντάγωνο – με εκείνους που ουσιαστικά πάτησαν την σκανδάλη: Εσείς δεν θα χρησιμοποιήσετε πυρηνικά εναντίον της ΕΣΣΔ και της Κίνας και εγώ θα σας επιτρέψω να κάνετε ό,τι θέλετε στο Βιετνάμ. Σύμφωνα με τις πηγές απ' όπου προκύπτει αυτή η ερμηνεία, ο LBJ γνώριζε πως αν «έσπαγε» αυτή την συμφωνία, και σταματούσε τον πόλεμο του Βιετνάμ, θα κατέληγε κι εκείνος σε φέρετρο – όπως οι δύο Κέννεντυ. Οι ίδιες πηγές μου λένε: «Ο LBJ ποτέ δεν ξεπέρασε τις τύψεις για αυτό που επέτρεψε να γίνει στο Βιετνάμ ώστε να γλυτώσει η υφήλιος ένα πυρηνικό ολοκαύτωμα και, παράλληλα, να τον αφήσουν ελεύθερο να δώσει πολιτικά δικαιώματα στους μαύρους του Νότου και να εφαρμόσει την πολιτική του εναντίον της φτώχειας. Για αυτό δεν κατέβηκε ξανά για Πρόεδρος το 1968. Για αυτό δεν ξαναχαμογέλασε ποτέ και πέθανε θλιμένος και αποκαρδιωμένος. **Ουσιαστικά την μέρα που δολοφονήθηκε ο JFK δολοφονήθηκε και ο LBJ.**»

Ποτέ δεν θα ξέρουμε ακριβώς τι συνέβη. Ο Oliver Stone, στον οποίο μετέφερα αυτή την ερμηνεία πριν μερικούς μήνες, μου είπε ότι δεν πείθεται. Ότι ο LBJ τους έστειλε στο Βιετνάμ με ενθουσιασμό. Δεν μπορώ να κρίνω, πέραν του να σας πω ότι οι άνθρωποι με τους οποίους συζητώ τα ζητήματα αυτά εδώ στο Τέξας, και οι οποίοι γνώριζαν τον LBJ προσωπικά, εμμένουν στην εναλλακτική άποψη που παρέθεσα. Μια άλλη άποψη που ρίχνει κάποιο φως στα γεγονότα προ πενήντα ετών. Νομίζω ότι έχει ενδιαφέρον.